

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.I.21.020/2022/6.

A tanács tagjai: Nyírőné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia előadó bíró

Dr. Mocsár Attila Zsolt bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

Dr. Szabó Klára bíró

A felperes: felperes (cím)

A felperes képviselője:

Nagykanizsai 1. sz. Ügyvédi Iroda (cím1;

ügyintéző: dr. Noll László ügyvéd)

Az alperesek: felperes B I. rendű (cím2),

alperes1 II. rendű (cím2),

alperes2 III. rendű (cím2)

Az alperesek képviselője:

Dr. Korcsmáros András ügyvéd (cím3) I.

rendű alperes képviseletében

Dr. Rinfel János ügyvéd (cím4) II. és III. rendű

alperesek képviselőjében

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:

Zalaegerszegi Törvényszék 2.Pf.20.292/2022/7.

Az elsőfokú bíróság és a határozat száma:

Nagykanizsai Járásbíróság 4.P.20.618/2020/30.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint, a II. és III. rendű alpereseknek – személyenként – 125.000-125.000 (százhuszonötezer-százhuszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 1.200.000 (egymillió-kettőszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. és II. rendű alperesek a felperes gyermekei, anyjuk a III. rendű alperes. A felperes 2016. március 31-én alapított egyszemélyes korlátolt felelősségű társaságával (a továbbiakban: Kft.) szemben 11.135.000 forint megfizetése iránt végrehajtás indult. A felperes ezt követően átruházta a Kft.-ben lévő üzletrészét, de a változásbejegyzési kérelmet a cégbíróság elutasította. Tartott attól, hogy a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. §-a alapján eljárást indítanak ellene, ezért a tulajdonában álló helység, hrsz helyrajzi számú ingatlan (a továbbiakban: az ingatlan) átruházásáról döntött. Először a testvérével kívánt ajándékozási szerződést kötni azzal a feltétellel, hogy később a szerződés felbontásával helyreállítják az eredeti állapotot, de a testvére ezt nem vállalta.

[2] A felperes 2017. július 15-én az ingatlanra ajándékozási szerződést kötött – haszonélvezeti jogának fenntartásával – az I. rendű alperessel (a továbbiakban: perbeli ajándékozási szerződés).

[3] A Kft. elleni felszámolást 2017. szeptember 26-án közzétették. A felszámolási eljárást a bíróság 2019. július 16-án befejezte és a gazdasági társaságot megszüntette. A felperessel szemben per nem indult. Az ajándékozási szerződés felbontásáról és az eredeti állapot helyreállításáról a megbízásából 2020. április 20-án okirat készült, amelynek aláírását az I. rendű alperes megtagadta.

[4] Az I. rendű alperes 2020. május 12-én az ingatlan 2/3 tulajdoni hányadát a III. rendű alperesnek ajándékozta, aki az ingatlan 1/3 tulajdoni hányadát tovább ajándékozta a II. rendű alperesnek.

[5] A felperes felkérésére a perbeli ajándékozási szerződést szerkesztő ügyvéd a 2020. június 9-én kelt levelében felszólította az I. rendű alperest az ingatlan tulajdonjogának „visszaszolgáltatására, akár egy visszaajándékozással, akár a szerződés felbontásával”. Utalt arra, hogy az I. rendű alperes tudta, mi volt az ajándékozási szerződés megkötésének oka, és vállalta, hogy amint az ok elhárul, illetőleg a felperes ezt kéri, visszaadja az ajándék tárgyát képező ingatlant. Az I. rendű alperes a felszólításra azt válaszolta, hogy tudomása szerint „teljesen normális ajándékozási szerződés” jött létre, egyébként pedig a felperes életmódja korábban olyan lelki szenvedést okozott a családjának, hogy emiatt sem kívánja visszaszolgáltatni az ajándékot, amelynek 2/3 részét nem is tudná visszaadni, miután azt tovább ajándékozta.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[6] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a perbeli ajándékozási szerződés érvénytelen, színlelt. Kérte továbbá, hogy a bíróság keresse meg az ingatlanügyi hatóságot, törölje az I-III. rendű alperesek tulajdonjogát, valamint az eredeti állapot

helyreállítása körében jegyezze be a tulajdonjogát. A II. és III. rendű alpereseket tūrésre kérte kötelezni. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:88. § (1)-(3) bekezdésére, 6:92. § (1) bekezdésére, 6:108. § (1) bekezdésére, 6:112. § (1)-(2) bekezdésére, 5:183. §-ára, 5:187. §-ára és az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inyvtv.) 62. § (1) bekezdés *a*) pontjára alapította.

[7] Az I-III. rendű alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadták, hogy kizárólag egyoldalú színlelés jöhetne szóba a felperes részéről, amelyet azonban az I. rendű alperes nem ismert fel és nem is ismerhetett fel. A II. és III. rendű alperesek jóhiszemű jogszerzők, nem tudtak a felperes esetleges mögöttes szándékáról.

Az első- és másodfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével helyt adott a keresetnek. Indokolása szerint a bizonyítékok mérlegelése alapján arra következtetett, hogy a felperest nem vezette az ajándékozás, az I. rendű alperest pedig az ajándék megszerzésének valódi szándéka, ezért a perbeli ajándékozási szerződés a Ptk. 6:92. § (2) bekezdése alapján semmis. A semmis szerződéssel az I. rendű alperes nem szerzett tulajdonjogot, így a II. és III. rendű alperesek sem szerezhették meg az ingatlan 1/3-1/3 tulajdoni hányadának tulajdonjogát.

[9] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapján úgy ítélte, hogy a felperes nem saját elhatározásból, hanem a II. rendű alperes kérésére alapította a Kft.-t, abban csak színleg vállalta a tagságot és az ügyvezetői feladatokat. A Kft. tartozása miatt megalapozott volt a félelme, hogy az ügyvezetői felelősség esetleges érvényesítése esetén elveszítheti az ingatlanát.

[10] A tanúk vallomása alátámasztotta a felperes szándékát. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy az I. rendű alperes nem adta meg az ügyvédi titoktartás alóli felmentést a perbeli ajándékozási szerződést készítő ügyvéd részére. Valósnak fogadta el ezért a felperes állítását, miszerint az I. rendű alperes ismerte a célját és tudta, hogy nem akarta átruházni a tulajdonjogot és ő sem kívánta megszerezni az ingatlan tulajdonjogát. Ezt a felszólító levél tartalma, valamint az I. rendű alperes személyes meghallgatása is alátámasztotta. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes terhére értékelte azt is, hogy miután tudomást szerzett a felperesnek az ingatlan visszaszerzésére irányuló szándékáról, ajándékozási szerződést kötött a III. rendű alperessel.

[11] A felek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével megváltoztatta az elsőfokú ítéletet és elutasította a keresetet. Mellőzte az ingatlanügyi hatóság megkeresését, valamint az alperesek perköltségben való marasztalását.

[12] A jogerős ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése, illetve a tényállás megállapítása során a logika szabályainak megsértésével következtetett arra, hogy a perbeli ajándékozási szerződés az I. rendű alperes részéről is színlelt volt.

[13] A másodfokú bíróság szerint a bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított kiemelt jelentőséget a Kft. létrehozásával kapcsolatos körülményeknek és indokoknak. Elegendő volt annak megállapítása, hogy a társasággal szemben nem vitásan tartozás miatt eljárást folyt, amelyből következően a felperes a Cstv. 33/A. §-ában foglaltakra tekintettel megalapozottan tarthatott attól, hogy egy ellene folyó eljárás eredményeként elveszti az ingatlanát.

[14] A másodfokú bíróság rámutatott: a felperesnek a kereset eredményességéhez azt is bizonyítania kellett, hogy az I. rendű alperes tudta, valójában nem vezette az ajándékozás szándéka, ezt tudomásul vette, maga sem kívánta az ingatlant megszerezni, illetve vállalta annak a felperes részére történő visszaadását. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezzel összefüggésben nem merült fel a perben közvetlen bizonyíték. A felperes állította, hogy az I. rendű alperes mindezekről tudott és ennek tudatában kötötte meg az ajándékozási szerződést. Az I. rendű alperes ugyanakkor ezt tagadta, továbbá úgy nyilatkozott, hogy nem volt tudomása az ajándékozási szerződés felperes által állított indokáról. Az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatán túl két tanú vallomását vette figyelembe. A felperes testvérének tanúvallomása szerint kölcsönösen színlelt szerződést kívánt kötni vele a felperes. A perbeli ajándékozási szerződést szerkesztő ügyvéd a tanúvallomásában a szerződés előzményeiről, továbbá a II. rendű alperes szerepéről, valamint arról nyilatkozott, hogy a felperes milyen tartalmú szerződést kívánt kötni a testvérével, amelyre az nem volt hajlandó. Az elsőfokú bíróság az ügyvédi titoktartás alóli felmentés megtagadását a bizonyítékok mérlegelése körében az I. rendű alperes terhére értékelte. Mindezeket túl a felperes kérésére az I. rendű alpereshez intézett felszólító levél állt rendelkezésre közvetett bizonyítékként.

[15] A másodfokú bíróság nem tartotta kizártnak, hogy közvetett bizonyítékok olyan összefüggő, zárt láncot alkossanak, hogy azok alapján a logika szabályai szerint valamely tény megállapítható. Az volt azonban az álláspontja, hogy a jelen ügyben a közvetett bizonyítékok nem voltak alkalmasak az I. rendű alperes tagadásával szemben arra, hogy ítéleti bizonyossággal megállapítható legyen: az I. rendű alperes is színlelte az ajándékozási szerződést. A másodfokú bíróság mellőzte a tényállásból, hogy az I. rendű alperes tudta, a felperest nem vezette az ajándékozás szándéka.

[16] A másodfokú bíróság kölcsönös színlelés hiányában nem látta megállapíthatónak a Ptk. 6:92. § (2) bekezdése alapján a perbeli ajándékozási szerződés érvénytelenségét, amelyből arra következtetett, hogy a felperes a Ptk. 6:108. § (1) bekezdése és a 6:112. § (1) bekezdése alapján megalapozottan nem kérheti a nyújtott szolgáltatás visszatérítését. A II. és III. rendű alperesek tulajdonszerzése nem utóbb lehetetlenné vált bejegyzés alapján történt, ezért a felperes velük szemben előterjesztett törlési keresete is alaptalan.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítéletet helybenhagyó határozat hozatalát kérte.

[18] Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (2) bekezdés *c)* pontját, 279. § (1) bekezdését, 346. § (5) bekezdését, 369. § (3) bekezdés *a)* pontját, valamint jogkérdésben eltér a Kúria BH2016. 331. és BH+2007. 159. számon közzétett határozatától.

[19] A felperes előadta, hogy a másodfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte felül a bizonyítás eredményét. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok zárt láncolatot alkotnak és egyértelműen bizonyítják azt a tényt, hogy nem vezette tényleges ajándékozási szándék és erről az I. rendű alperes a szerződés megkötésekor tudott.

[20] A felperes szerint a jogerős ítéletből következően a másodfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az I. rendű alperes nem adta meg az okiratot készítő ügyvéd részére az ügyvédi titoktartás alóli felmentést, ezáltal felróható módon megghiúsította a bizonyítás sikerességét. A jogerős ítélet erre figyelemmel a Pp. 265. § (2) bekezdés *c)* pontjába ütközik. A bizonyítási szükséghelyzet szabályainak helyes alkalmazása esetén a másodfokú bíróságnak bizonyítottnak kellett volna tekintenie azt a tényt, hogy az I. rendű alperes maga is színlelte az ajándékozási szerződést.

[21] A BH2016. 331. számon közzétett határozatában a Kúria azt a jogi álláspontot fejtette ki, hogy a vitatott okiratot szerkesztő ügyvédet terhelő titoktartás alóli felmentés megtagadása nem ütközik a jóhiszemű joggyakorlás követelményébe, azonban miután nem teszi lehetővé a tanúvallomással mint bizonyítási eszközzel megismerhető adatok figyelembevételét, a felmentést megtagadó fél terhére értékelendő. A BH+2007. 159. számon közzétett döntése is ezt a jogi álláspontot tükrözi. A felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítéletben a közzétett határozatoktól eltérően a másodfokú bíróság nem alkalmazta a bizonyítási szükséghelyzet szabályait és nem vonta le annak következményét, hogy az I. rendű alperes megghiúsította a bizonyítást.

[22] A felperes szerint a másodfokú bíróság megsértette a bizonyítékok értékelésére vonatkozó eljárásjogi rendelkezéseket, így a jogerős ítélet a Pp. 279. § (1) bekezdését, valamint a Pp. 346. § (5) bekezdését sérti. Az ítélet indokolásában el kell végezni azt az értékelést, amiből kiderül, hogy a bizonyítékok mérlegelése során a bíróság milyen szempontok szerint fogadott el egyes bizonyítékokat, illetve vetett el másokat. A jogerős ítéletből nem állapítható meg, figyelembe vette-e a másodfokú bíróság a testvére tanúvallomását, amely szerint korábban vele kívánt ajándékozási szerződést kötni.

[23] A felperes a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontjában foglaltak megsértésével kapcsolatban arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte a bizonyítékokat, így azok felülmérlegelése a másodfokú eljárásban a felülmérlegelés tilalmába ütközött. A jogszabálysértő mérlegelés eredményesen támadható felülvizsgálati kérelemmel (BH1993. 748.).

[24] Az I-III. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

[25] A Pp. 406. § (1) bekezdése a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdemére kiható jogszabálysértés, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés esetén teszi lehetővé. A Pp. 423. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően eljárva a Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálhatja felül. Az érdemi felülvizsgálat kereteit alapvetően a felülvizsgálati kérelem határozza meg, amelynek – a Pp. 413. § (1) bekezdése értelmében – egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél az új határozat hozatalát vagy a határozat hatályon kívül helyezését milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozásai indokait is ismerteti [1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. és 4. pont, 1/2017. Polgári Jogegységi Határozat].

[26] A felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölte megsértett jogszabályi rendelkezésként a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontját. E jogszabályi rendelkezés a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét, döntési lehetőségeit szabályozza. A felperes azonban nem azt sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság túlterjeszkedett a döntésével a felülbírálati jogköre korlátaiban. Nem arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróságnak nem volt joga a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíteni és ennek alapján a tényállást megváltoztatni, hanem azt állította, hogy nem volt okszerűtlen az elsőfokú bíróság mérlegelése, ezért indokolatlan volt a felülbírálata. A Kúria erre tekintettel azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelemben megsértettként hivatkozott jogszabályhelyi rendelkezés nem függ össze a tartalmában előadott jogszabálysértéssel, amely kizárta a jogerős ítélet állított jogszabálysértésének érdemi vizsgálatát (Kúria Gfv.VII.30.366/2020/4., megjelent: BH2021. 232.).

[27] A felperes sérelmezte a bizonyítási szükséghelyzet jogkövetkezményének mellőzését, de a jogkövetkezményt szabályozó jogszabályi rendelkezést, a Pp. 265. § (3) bekezdését nem jelölte meg megsértett jogszabályhelyként. A hivatkozása ezért érdemben nem volt vizsgálható. A felperes egyébként tévesen értelmezte bizonyítási szükséghelyzet jogkövetkezményét, az ugyanis nem azt jelenti, hogy a bíróság a nem bizonyított tényt valósnak köteles elfogadni, hanem azt, hogy az ilyen tényt valósnak fogadhatja el, ha nem merül fel e tekintetben kételye.

[28] A felperes a felülvizsgálati kérelemben a Pp. 265. § (2) bekezdés *c)* pontjának megsértését is állította. E jogszabályi rendelkezés alkalmazásának indokoltsága csak konkrét bizonyítandó tények tekintetében vizsgálható. A felperes azonban a perben nem adta elő azokat az I. rendű alperes tudatállapotát, akaratát bizonyító konkrét tényeket, körülményeket, amelyeket az ügyvéd tanú bizonyíthatott volna. A keresetlevélben általánosságban az I. rendű alperessel történt szerződéskötés körülményeire kérte az ügyvédet tanúként kihallgatni. Arról kérte nyilatkoztatni, hogy milyen okból kötötték meg a felek a szerződést, az I. rendű alperes milyen nyilatkozatot tett szóban a szerződés megkötésekor, és milyen okból nem szolgáltatta vissza az ingatlant. A felperes a 2021. május 11-i elsőfokú tárgyaláson sem adott elő annál konkrétabbat, hogy a tanú a szerződés megkötéséről, annak indokáról tud nyilatkozni. A bizonyítási indítványával kapcsolatban a fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú eljárás során

tett előadását tartalmazta. A Pp. 265. § (2) bekezdés c) pontjának megsértése mindezekre tekintettel nem volt megállapítható. Ha meg is valósult volna a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértés, az az ügy érdemére önmagában nem hathatna ki, mert a bizonyítási szükséghelyzet jogkövetkezménye a Pp. 365. § (3) bekezdésének alkalmazása nélkül nem vonható le.

[29] A Pp. 406. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálatra a Kúria közzétett határozatától való eltérés adhat alapot. A Pp. 346. § (5) bekezdése értelmében a Kúria közzétett határozata a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (BHGY) közzétett határozat. A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvénynek (Bszi.) a BHGY-ben közzétett határozatokról és a közzététel eljárási szabályairól szóló rendelkezései (163-165. §) a törvény 173. § (2) bekezdése szerint 2012. január 1-jén léptek hatályba. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott BH+2007. 159. számon megjelent, Pfv.21.097/2006/7. számú határozatot a Kúria 2006. október 19-én hozta, így nincs helye felülvizsgálatnak azon az alapon, hogy a jogerős ítélet e határozattól jogkérdésben eltér.

[30] A Kúria BH2016. 331. számon közzétett, Pfv.20.240/2016/3. számú határozata olyan ügyben született, amelyben nem a Pp. szabályai, hanem a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) szabályai érvényesültek. A határozatban a Kúria abban a jogkérdésben foglalt állást, hogy a régi Pp. 206. § (2) bekezdése alapján a fél magatartásaként értékelhető az ügyvédi titoktartási kötelezettség alóli felmentés meg nem adása, amely a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával mérlegelhető és a fél terhére értékelhető. A jelen ügyben viszont a Pp. szabályai alkalmazandók, a Pp. 265. § (2)-(3) bekezdése pedig új jogintézményént vezette be a bizonyítási szükséghelyzetet. A bizonyítási szükséghelyzet jogkövetkezményének alkalmazása a régi Pp. szabályai szerint folytatott perekben korábban nem merülhetett fel, ezért a felülvizsgálattal támadott jogerős ítélet nem tér el a felperes által hivatkozott jogkérdésben a Kúria közzétett határozatától.

[31] A másodfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal ellentétben számba vette a jogerős ítélet [16] bekezdésében a felek nyilatkozatait, a rendelkezésre álló bizonyítékokat, peradatokat, köztük a felperes testvérének tanúvallomását is. A jogerős ítélet indokolása azt az okot is tartalmazza, amely miatt a másodfokú bíróság a perben jelentős tényeket nem találta bizonyítottnak. Az indokolás szerint a perben nem merült fel közvetlen bizonyíték, a közvetett bizonyítékok alapján pedig nem lehetett logikus következtetést levonni arra, hogy az I. rendű alperes tudta, a felperest nem vezette az ajándékozás szándéka. A jogerős ítélet mindezekre tekintettel nem sérti a bíróság indokolási kötelezettségét szabályozó Pp. 346. § (5) bekezdését.

[32] A felülvizsgálat a jogerős határozat jogkérdésben állított hibájának orvoslására szolgáló – részleges átszarmaztató hatályú – rendkívüli perorvoslat, ezért a felülmérlegelés korlátozottsága a fellebbezési eljáráshoz hasonlóan ebben az eljárásban is érvényesül. A Kúria vizsgálati jogköre csak arra terjed ki, hogy az ügyben eljáró bíróságok a mérlegelés körébe vont adatok és bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutottak-e nyilvánvalóan helytelen, iratellenes vagy okszerűtlen következtetésre (Kúria Pfv.20.725/2022/6.) A Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértését a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhatja meg (Kúria Pfv.20.001/2022/5.)). A jelen esetben a másodfokú bíróság okszerűen következtetett arra,

hogy nem lehetett ítéleti tényállást alapítani a perben rendelkezésre álló adatokra, bizonyítékokra.

[33] A felülvizsgálati kérelemben a felperes nem fejtette ki, miből következik, hogy a másodfokú bíróság jogszabálysértően minősítette okszerűtlennek a bizonyítás eredményét. Azzal, hogy utalt a testvére tanúvallomására, nem támasztotta alá, hogy a rendelkezésre álló peradatokból és bizonyítékokból következtetni lehet az I. rendű alperes tudatállapotára, akaratára. A testvér nem tett előadást a peres felek közötti megállapodásról, az I. rendű alperes céljáról, nyilatkozatáról, akaratáról. Tanúvallomása csak azt bizonyíthatta, hogy a vele tervezett szerződéskötéskor mi állt a felperes szándékában. Tény, hogy az okiratszerkesztő ügyvéd a peres felek számára ajándékozási szerződést készített, a szerződéskötési akaratukról pedig a titoktartás alóli felmentése hiányában tanúként nem nyilatkozott. Az, amit arról vallott, hogy a felperes mikor érezte szükségét az ingatlana átíratásának, nem áll összhangban a perbeli ajándékozási szerződés megkötésének ingatlan-nyilvántartási adattal is alátámasztott időpontjával. Vallomása szerint a Kft. felszámolójával történt levelezés után beszéltek meg, hogy valaki nevére át kell íratni az ingatlant, és a felperes először a testvéreire gondolt. A felszámolás kezdő időpontja azonban bizonyítottan későbbi a perbeli ajándékozási szerződés megkötésének időpontjánál. A tanú a 2020. június 9-i felszólító levélben azt írta, hogy az I. rendű alperes előtte is „lenyilatkozta”: amint elhárult az az ok, amely miatt az ajándékozási szerződést megkötötték, illetőleg igény esetén hajlandó az ajándékba kapott ingatlan visszaszolgáltatására. Az ügyvédnek ebből a nyilatkozatából nem következik, hogy az I. rendű alperes nem gondolhatta: a felperesnek szándékában állt az ingatlan tulajdonjogának átruházása. A levélben az ingatlan visszaszolgáltatására felvetett jogi lehetőségek (visszaajándékozás, a szerződés felbontása, ajándék visszakövetelése) az I. rendű alperes állítását támasztják alá. Tény továbbá, hogy az ajándékozási szerződés tartalmazza a felperes haszonélvezeti jogának fenntartását. A felperes a perben erre semmilyen magyarázatot nem adott, a szerződéses nyilatkozatából pedig a tulajdonjog átruházásának szándéka következik.

[34] A Kúria mindezekre tekintettel nem látott okot a jogerős ítélet bizonyítékértékelésének felülmérlegelésére.

[35] A felülvizsgálat eredményeként a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott – érdemben vizsgálható – okból a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 424. § (1) bekezdésének megfelelően hatályában fenntartotta.

Záró rész

[36] A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre, így a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az I-III. rendű alperesek ügyvédi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költségét megtéríteni. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés *a)*, *b)* pontja alapján az I. rendű alperes felszámította az ügyvédi munkadíj és a készkiadás együttes összegét (500.000 forint + 50.000 forint). A munkadíj összegét a Kúria az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a kifejtett tevékenység munka- és időigényével arányban álló összegre (250. 000 forint) mérsékelte. A II. és III. rendű alpereseket képviselő ügyvéd munkadíját az IM rendelet 3. § (2) bekezdés *a)*, *b)* pontja, (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg a kifejtett tevékenység munka- és időigényével arányban álló mérsékelt összegben (125.000-125.000 forint). A felperes

költségmentessége folytán le nem rótt 1.200.000 forint felülvizsgálati eljárási illetékről a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint határozott.

[37] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 376. § (1) bekezdés *a)* pontja értelmében tárgyaláson bírálta el.

[38] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Budapest, 2023. április 4.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Magosi Szilvia s.k. előadó bíró, dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. bíró, dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró, dr. Szabó Klára s.k. bíró